

І знову десь на обріях помалу...

Олекса Стефанович

І знову десь на обріях помалу
Розгойдує незримі хтось кадила
І синявою стеле, як бувало...
І знову моя Осінь десь ходила.

І знову десь під банею блакиті,
Як в церкві голубій паникадила,
Берези золотіють своїм віттям...
І знову моя Осінь десь ходила.

І знову десь між листям рябиновим —
Сліди, мов од кривавого кропила...
У синяві — у золоті — у крові,
І знову моя Осінь десь ходила.

Прага, 1925